

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

5. An detur quarta figura Galeni, & vtrum dentur modi indirectè
concludentes in secunda & tertia figura.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

secundum modum & figuram, abstrahendo à natura talium propositionum, hoc est, an sint probabiles, an verò necessaria.

QVÆSTIO. V.

An detur quarta figura Galeni, & utrum dentur modi indirecte concludentes in secunda & tertia figura.

CONCLUSIO I.

Syllogismus ut sic est uniuocus respectu demonstratiui & topici.

43. Syllogismus ut sic est uniuocus respectu syllogismi Demonstratiui & Topici tam bene quam syllogismus Demonstratiui ut sic est uniuocus respectu omnis Demonstratiui, & genus ut sic respectu omnis generis. Hæc videtur in re esse communis, nec posse negari.

Probat, quia eodem modo prædicatur de ipsis secundum idem nomen ac eandem rationem, ergo eodem modo est uniuocus.

Non proposui autem hanc conclusionem absolute de syllogismo ut sic, sed cum restrictione illa, tam bene; quia sicut dantur plures naturæ genericæ distinctæ rationis; quæ non videntur conuenire uniuoce, ut natura coloris & animalis, ita etiam videntur dari syllogismi, qui non videntur conuenire uniuoce, ut syllogismus factus in materia reali, & factus in materia rationis, & in materia positua ac negatiua.

CONCLUSIO. II.

Syllogismus ut sic formaliter loquendo non est genus respectu syllogismi Topici & Demonstratiui.

44. Syllogismus ut sic formaliter loquendo non est genus respectu syllogismi Topici & Demonstratiui ut tales.

Probat: dispositio syllogismi Topici, & dispositio syllogismi Demonstratiui non distinguuntur specie: ergo syllogismus ut sic, non est genus respectu eorum formaliter loquendo. Antecedens patet, quia in iisdem modis & figuris fiunt; diuersitas autem dispositionis provenit solum ex diuersitate modi & figuræ.

Probat secundo: album ut sic non est genus respectu hominis albi & equi albi: ergo à pari syllogismus ut sic formaliter non est genus respectu syllogismi demonstratiui & topici.

Cõfirmatur: Duo Syllogismi topici facti in Barbara nõ distinguuntur specie in esse Syllogismi formaliter, quãuis materia vnus sit distinctissimæ speciei à materia alterius: ergo syllogismus topicus & demonstratiuus facti in Barbara non distinguuntur specie in esse syllogismi, siue ut sic, siue talis formaliter, quantumvis materiæ, in quibus fiunt, sint distinctæ speciei.

Dixi autem in conclusione, ut tales, quia sine dubio syllogismus topicus factus in Barbara, & demonstratiuus factus in Cesare distinguuntur specie, habent enim diuersam dispositionem: sed hoc non contingit ex eo, quod vnus sit demonstratiuus, alter topicus, sed ex eo, quod vnus sit in Barbara, alter in Cesare.

45. Obiicit primo: syllogismi topicus & demonstratiuus sunt diuersæ speciei: ergo syllogismus, ut sic, quod prædicatur de ipsis in quid, est genus respectu ipsorum.

Respondeo distinguendo antecedens, materialiter concedo; formaliter nego antecedens, & consequentiam.

Obiicit secundo: Plus differunt syllogismi demonstratiuus & topicus, quam duo topici aut demonstratiui: ergo differunt specie.

Respondeo, quidquid sit de consequentia, distinguendo antecedens: materialiter concedo, formaliter nego.

CONCLUSIO III.

Syllogismus falsigraphus seu sophisticus, in quo esset defectus in modo & figura, ex eo scilicet, quod constaret quatuor termini, non est syllogismus verus, & consequenter non est species, aut indiuiduum syllogismi ut sic, definit à Philosopho, secus autem esset de syllogismo falsigrapho, in quo non esset talis defectus. Hæc ex se patet, quia ad rationem essentialem syllogismi requiritur, & sufficit debita dispositio in modo & figura: ergo quod non habet illam non est species, nec indiuiduum eius, & quod habet, est aut species, aut indiuiduum.

46. Syllogismus falsigraphus seu sophisticus, in quo esset defectus in modo & figura, ex eo scilicet, quod constaret quatuor termini, non est syllogismus verus, & consequenter non est species, aut indiuiduum syllogismi ut sic, definit à Philosopho, secus autem esset de syllogismo falsigrapho, in quo non esset talis defectus. Hæc ex se patet, quia ad rationem essentialem syllogismi requiritur, & sufficit debita dispositio in modo & figura: ergo quod non habet illam non est species, nec indiuiduum eius, & quod habet, est aut species, aut indiuiduum.

47. Suppono figuram esse rectã dispositionem medijs termini cū extremitatibus in præmissis; medium verum verò terminum esse, qui ponitur in vtraq; præmissarum, & non in conclusione; extremitates autem esse illos terminos, qui ponuntur in præmissis & etiam in conclusione. Cum ergo Aristoteles videret tribus tantum diuersis modis posse hanc dispositionem fieri, tres tantum assignauit figuras diuersas: quod autem tribus tantum diuersis modis possit illa dispositio fieri, probat, quia medius terminus non potest disponi cū extremitatibus, nisi vel ita, ut in vna præmissarum subiiciatur vni extremitati, & in altera de alia extremitate prædicetur, & sic habetur prima figura; vel ita, ut prædicetur in vtraq; præmissarum de extremitatibus, & sic habetur secunda figura; vel ita, ut subiiciatur in vtraq; præmissa extremitatibus, & sic habetur tertia. Sed quoniã duobus modis potest fieri, ut medius terminus subiiciatur in vna præmissarum, & in alia prædicetur, nimirum vel ita ut prædicetur in maiori & subiiciatur in minori, ut si dicatur: omne animal est viuens, omne viuens distinguitur à quocumq; lapide: ergo omne animal distinguitur à quocumq; lapide, vel ita ut subiiciatur in maiori, & prædicetur in minori, ut si dicam: omne viuens distinguitur à lapide, omne animal est viuens: ergo omne animal distinguitur à lapide. Hinc Galenus existimauit dari quartam figuram, in qua scilicet medius terminus prædicaretur in maiori, & subiiceretur in minori, nam prima est, in qua medius terminus subiicitur in maiori, & prædicatur in minori.

48. Pro resolutione notandum est, propositionem maiorem esse illam, in qua ponitur maior extremitas, minorem vero in qua minor extremitas ponitur. Maior autem extremitas in prima figura est que prædicatur de medio; vnde propositio illa, in qua subiicitur mediũ, est maior propositio, siue primo loco proferatur, siue non. Hoc colligitur ex Philosopho 1. Prior cap. 5. vbi ait: Dico autem maiorem extremitatem in qua medium est, (id est sub qua medium est tanquam subiectum) Minorem voco que est sub medio (id est de qua prædicatur medium.) Et hinc Auerroes in conficiendis syllogismis primæ figuræ ponit propositionem, in qua quæmedium prædicatur, in primo loco, & illam, in qua subiicitur, secundo loco; quod nequaquam faceret, si intelligeret maiorem propositionem esse illam, quæ ponitur primo loco, & non potius illam, in qua subiicitur medium.

49. In secunda verò, & tertia figura, non potest maior extremitas colligi hoc modo, quia vtraque vel subiicitur, vel prædicatur; vnde aliqui cum Conimbricentibus dicunt maiorem extremitatem in illis esse illam, quæ prædicatur in conclusione, & consequenter maiorem propositionem esse illam præmissam, in qua ponitur illa extremitas. Alij verò dicunt maiorem extremitatē esse illam, quæ ponitur in propositione primo loco prolata, atq; propterea illam propositionē esse maiorem. Itã Auersa q. 5. scilicet. 8. Sed reuera prior dicendi modus mihi magis placet, primò, quia si sufficiat ut illa sit maior propositio, quod primo loco proferatur in secunda & tertia figura, quare non sufficeret in prima? Deinde & præcipue, quia ex maiori particulari nihil infertur bene in secunda figura secundũ Philosophum; at hoc esset falsum, si maior propositio esset censenda, quæ primo loco proferatur, nã hic syllogismus optime cõcludit: aliquid animal est quadrupes: nullus homo est quadrupes: ergo aliquid animal non est homo. Et si dicatur, quod non concludat nisi indirecte, saltẽ sequitur, quod deberet in secunda figura assignari modus indirecte concludens, cuius maior esset particularis affirmatiua, & minor vniuersalis negatiua, & consequenter quod Philosophus non assignauit omnes modos secundæ figuræ, quod sine magna ratione non est dicendum.

50. Obiicit

50 *Obiicit* contra hoc primò: Illa extremitas est censa maior, quæ obtinet digniorem locum in præmissis; non potest autem intelligi dignior locus, quando extremitas utraque subiicitur aut prædicatur, nisi per hoc quod ponatur in primo loco.

Respondeo negando minorem, nam ille est dignior locus in secunda figura & tertia, ratione cuius fit ut in conclusione debeat prædicari.

Obiicit secundo: si non posset intelligi maius extremum, nisi per hoc quod esset illud, quod prædicari deberet in conclusione, & non illud, quod poneretur in primo loco, non daretur sufficiens regula ad concludendum in *Ferio*, quia posset quis dubitare quam extremitatem prædicaret de alia in conclusione.

Respondeo negando sequelam, quia sufficit quod cognoscat illam extremitatem debere prædicari, quæ ponitur in prima propositione, quando propositiones proferuntur eo ordine, quo collocantur litteræ istius modi; quod si alio modo proferuntur, ut verbi gratia, si prius proferretur, particularis affirmativa, semper tamen debet prædicari illa extremitas, quæ poneretur in prima propositione, si proferretur iuxta illas litteras.

CONCLUSIO I

51. *Non datur quarta figura distincta à prima.* Hæc est communis contra *Medicos*, quos sequitur *Camerarius* *quæst.* 13.

Probat autem, non propterea quod dentur in ea modi inutiliter concludentes, ut volunt aliqui, quia in prima etiam figura datur tales modi, ut patet, & quia sufficit ad figuram bonam, quod habeat aliquos modos utiliter concludentes: Nec propterea quod iuxta eam sequatur prædicatio alicuius de seipso, ut vult *Auerroes*, quia non magis hoc fit in quarta figura, quam in modis indirectis primæ figuræ; & si fieret etiam, non esset ad rem, quia ad figuram sufficit quod bene & necessario concludat vi formæ, quæcumque demum sit natura propositionum. Nec propterea quod innaturaliter concludat, ut idem etiam dicit *Auerroes*, quia si intelligatur per innaturaliter concludere, quod in conclusione eius prædicetur quod minus aptum est prædicari, seu quod intellectus potius inclinaretur ad subiiciendum, quam ad prædicandum, idem omnino fit in modis indirectis primæ figuræ, qui tamen propterea non reiciuntur. Si autem intelligatur per innaturaliter concludere, quod non concludatur ita euidenter in ea, ut intellectus subito percipere possit bonam esse illationem, hoc non refert, quia idem fit in secunda, & tertia figura.

Confirmatur, quia ideo secunda & tertia figura cognoscuntur esse bonæ, quod possint reduci ad modos primæ figuræ: sed etiam quarta figura, si esset distincta à prima posset reduci ad illos modos.

Confirmatur secundo, quia ad bonam figuram nihil aliud requiritur, quam quod infallibiliter, & necessario concludat vi formæ: sed ita fit in modis quartæ figuræ, siue innaturaliter concludat, siue non.

Probat ergo aliter ex dictis: illa figura non est distincta à prima, in qua maior extremitas prædicatur in maiori, & minor subiicitur in minori in præmissis, ut fatentur aduersarii: sed ex dictis constat maiorem extremitatem in illa figura esse illam, quæ prædicatur, minorem vero extremitatem esse illam, quæ subiicitur; & illam esse maiorem propositionem, in qua ponitur illa extremitas, quæ prædicatur: ergo figura quarta non distinguitur à prima. Probat consequentia, quia in figura quarta necessario maior extremitas prædicatur in maiori, & minor extremitas subiicitur in minori. Hæc probatio continet nostram conclusionem, & propterea sufficeret, nisi quod habeat aliquid de nomine, quatenus dependet ab eo, quod intelligitur per maiorem propositionem.

52. *Probat* ergo secundo: Transpositio præmissarum non sufficit ad variandam figuram: sed illa quæ dicitur quarta, non differt à prima, nisi per transpositionem præmissarum, quatenus scilicet propositio, quæ primò proferretur in prima figura, deberet secundo loco proferri

in quarta, ergo. Probat maior primò, quia figura nihil aliud est, quam apta collocatio extremorum cum medio termino secundum prædicationem & subiunctionem: sed eadem est dispositio extremorum cum medio termino, siue præmissæ transponantur, siue non, quia idem prædicatur de medio, & idem subiicitur ipsi, ut patet. Probat secundo eadem maior, quia licet quando proferuntur vocaliter syllogismi, una propositio præcedat alteram, tamen in intellectu debent esse simul, & impertinens est quod, una ex præmissis alteram præcedat: ergo ex illa præcessionem nihil habetur ad propositum. Et per hoc patet falsum esse, quod dicit *Camerarius*, multum facere transpositionem propositionum ad distinctionem syllogismorum.

Confirmatur, quia in duobus modis secundæ figuræ *Cesare*, & *Camestres* præmissæ transponuntur, & tamen sunt eiusdem figuræ: ergo transpositio præmissarum non arguit diuersitatem figuræ.

Dicit non propterea solù quartam distingui à prima, quod præmissæ transponantur, sed per hoc quod in conclusione subiicitur extremitas prædicata in præmissis.

Contra, quia in modis indirectis primæ figuræ idem fit: ergo hoc non sufficit ad variandas figuras. Itaque si in conclusione syllogismi quartæ figuræ prædicetur extremitas prædicata in præmissis, directe concludet, & necessario erit in aliquo ex quatuor primis modis primæ figuræ: si autem subiicitur, indirecte concludet, & erit in aliquo ex modis indirectis primæ figuræ.

53. *Obiicit* primò: sufficit ad diuersitatem figurarum diuersitas combinationis mediæ cum extremitatibus conclusionis: sed diuersa est combinatio huiusmodi in prima & quarta figura, quia in prima medium subiicitur prædicato conclusionis, in quarta vero prædicatur de prædicato conclusionis.

Respondeo negando minorem, (quidquid sit de maiori) cum sua probatione, quia etiam in modis indirectis primæ figuræ medium prædicatur de prædicato conclusionis, ut patet.

Respondeo secundo distinguendo maiorem ex diuersitate combinationis cum illis, ex quo fieret, ut prædicaretur de prædicato conclusionis, & non subiiceretur ipsi, nego, quia sic non in eadem figura esset *Barbara* & *Baralipton*; ex diuersitate combinationis, ex qua fieret ut subiiceretur vni extremitati conclusionis, & prædicaretur alteri indeterminate, aut ut de utraque prædicaretur, vel utriusque subiiceretur, concedo maiorem, & nego minorem cum consequentia suæ probationis.

54. *Obiicit* secundo: *Cesare* & *Camestres*, distinguuntur solum ob transpositionem præmissarum: ergo transpositio præmissarum sufficit ad distinguendum quartam figuram à prima.

Respondeo primò negando consequentiam: quia quod sufficit ad variandos modos non sufficit ad variandas figuras, ut patet.

Respondeo secundo negando antecedens, sed potius ex variatione conclusionis, quia quod est prædicatum in vna conclusione, est subiectum in altera: quod autem hoc sufficiat solum, quamuis non transponeretur præmissæ, patet ex *Dary* & *Dabitis*, quæ ob aliam rationem non variantur.

CONCLUSIO II.

55. *Non potest indirecte concludi in secunda figura aut tertia.* Hæc est contra communiorum sententiam, quam citat & sequitur *Auersa* *quæst.* 25. *sect.* 8.

Probat, quia tunc indirecte concluditur, quando maior extremitas subiicitur in conclusione: sed in secunda & tertia figura hoc non potest fieri, quia ut patet ex dictis, in his figuris istud est maior extremitas quod prædicatur in conclusione: ergo maior extremitas in iis non potest subiici.

Probat secundo, quia si in aliquo modo ex his possit indirecte concludi, maxime in *Cesare*: sed in hoc non: ergo. Probat minor: quia syllogismus in *Cesare*, in quo indirecte concluderetur, non differret à syllogismo facto

Nō potest
indirecte
concludi
in secunda
aut tertia
figura.

in *Camestres*, nisi per transpositionem præmissarum: ergo non esset in *Cesare*, sed in *Camestres*. Probatur consequentia: per solam transpositionem præmissarum, quando conclusio est eadem, non variatur modus: ergo quandoquidem iste syllogismus non differret à syllogismo factò in *Camestres* circa eandem materiam, nisi per transpositionem præmissarum debet censerì factus in *Camestres* & non in alio modo distincto.

Confirmatur hoc: hi duo syllogismi fiunt in *Barbara*: omnis homo est risibilis, omne risibile est animal, ergo omnis homo est animal. Omne risibile est animal: omnis homo est risibilis: ergo omnis homo est animal; & tamen transponuntur præmissæ: ergo sola transpositio præmissarum non variat modum, & consequenter, quandoquidem syllogismus, in quo concluderetur indirecte in *Cesare*, non differret à syllogismo factò in *Camestres*, nisi per transpositionem præmissarum, debet censerì factus in *Camestres*.

Obiicies: in *Darapti* potest duplex conclusio ex iisdem præmissis inferri ita, vt in vna prædicetur quod subiicitur in altera, & è contra; nec etiam syllogismus ille potest pertinere ad vllum alium modum: ergo aliqua ex conclusionibus erit indirecta.

Respondeo negando consequentiam, quia vtraque est directa, quandoquidem illa, quæ diceretur indirecte sequi, sequeretur directissime si transponerentur præmissæ in eodem modo.

Obiicies secundo Scotum, qui 1. *Prior. quæst. 16. c. 17.* ait dari modos indirecte cõcludentes in tribus figuris.

Respondeo id ipsū dixisse ex suppositione, quod maior propositio esset, quæ primo loco proferretur, & quod ad variationem modorū sufficeret transpositio propositionū. Et quidem ex illa hypothese id esset verissimum.

QVÆSTIO V.

De principijs, quibus ars syllogistica innititur.

Quid dicitur de omni

57. Philosophus assignauit duo principia, quibus ars syllogistica innititur, scilicet *Dictum de omni*, cui innituntur syllogismi affirmatiui, & *Dictum de nullo*, cui innituntur Syllogismi negatiui. *Dictum de omni* significat quod quidquid vniuersaliter prædicatur de aliquo, prædicatur etiam de quocumque contento sub ipso, quod lumine naturali est euidens, vnde apparet veritas illationis huius syllogismi facti in prima figura: *Omne vitium est detestandum: intemperantia est vitium: ergo est detestandum*: nam detestatio, quæ prædicatur in maiori de vitio in vniuersali, prædicatur in conclusione de *Intemperantia*, & in minori ostenditur, quod *Intemperantia* contineatur sub vitio. *Dictum de Nullo* significat, quod quidquid vniuersaliter negatur de aliquo, negari etiã debeat de quocumque contento sub ipso. Quod etiã lumine naturali notum est, & hinc apparet veritas illationis huius syllogismi facti in *Celarè*: *Nullū animal est lapis: omnis homo est animal: ergo nullus homo est lapis*: nam lapis, qui negatur vniuersaliter in maiori de animali, negatur etiam in conclusione de homine, & in minori ostenditur quod homo contineatur sub animali.

Quid dicitur de nullo.

Nullus autem syllogismus valet, qui non potest regulari per hæc principia: & quamuis syllogismi secundæ, & tertiæ figuræ, non apparent prima facie per ipsa regulari, reuera tamen regulantur, vt patet ex eo quod possint reduci ad syllogismos directos primæ figuræ.

Solet etiam assignari aliud principium, cui innituntur syllogismi, tertiæ præsertim figuræ, nimirū *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se*: nam quandoquidem duæ extremitates dicuntur de medio termino, in maiori vna, & in minori altera, & consequenter sunt eadē ipsi; hinc necessarium esse videtur quod sint eadē inter se, & consequenter quod vnum ex ipsis possit dici de altero.

Sed contra hoc principium opponi potest maxima difficultas ex materia de Trinitate, nepe quod si illud principium esset verū, sequeretur quod Pater & Filius esset eadē inter se, & posset dici de Patre quod sit Filius, & de Patre, quandoquidē sunt eadē vni tertio, nepe essentia di-

uinæ, cui realiter identificatur; vnde cum hoc sit falsū, nam Pater & filius sunt duo supposita realiter distincta, sequitur quod illud principium non sit verum.

Propter hanc difficultatem multi putant illud principium non esse vniuersaliter verum, nec valere in diuinis, licet in creatis sit vniuersaliter verum. At sane valet etiam in diuinis quoad aliqua, nam optime sequitur, ex eo quod identificentur misericordia diuina & iustitia diuina essentia diuinæ, quod etiam identificentur inter se, si sequitur in creatis ex eo, quod intellectus & voluntas identificentur animæ realiter, quod identificentur etiam inter se. *Alij dicunt* principium currere quidem vniuersaliter in omni materia tam diuina: quam creata, si tamen intelligatur bene, prout intelligi debet; quomodo autem intelligi debet, non adeo facile explicari potest, & variis modis ipsū explicandi vtuntur auctores, quos iam non placet examinare: sed tota difficultas referenda videbatur ad Tractatum de Trinitate, vbi Doctores communius eam tractare solent.

QVÆSTIO VLTIMA.

Vtrum syllogismus expositorius concludat vi forma, an vi materia.

58. *Syllogismus expositorius* secundum Doctorem 1. *Poster. q. 11.* est cuius medius terminus est singularis seu discretus. Terminus autem *singularis* est triplex: vnus qui ita significat vnā rem singularem determinate, vt non significet saltem vniuersae res diuersas, talis est *Petrus, hic homo, filius Regis* ex suppositione quod non habeat nisi vnicū. Alius est terminus *singularis*, qui significat vnā rem singularem, potest tamen dici de plurib. quibus illa res singularis est eadem; talis est *Deus, & essentia diuina*, nam Deus & essentia diuina licet significant Deitatem, quæ vna numero est, possunt tamen prædicari de Patre, Filio, & Spiritu sancto, qui distinguuntur realiter. Denique alius est terminus *singularis discretus*, qui significat successiue res diuersas singulares, vt *Tyber* significat aquam, quæ modo fluit hic Romæ, & aquam etiam quæ fluxit ante centum annos. Itaque ille syllogismus, cuius medius terminus est singularis, est *syllogismus expositorius*, vt *Petrus currit, Petrus loquitur*: ergo loquens currit: Deus est bonus, Pater æternus est Deus, ergo Pater æternus est bonus.

CONCLUSIO.

59. *Omnis syllogismus expositorius, regulatus per Dici de omni, aut Dici de nullo, est bonus, & concludit vi forma.* Est Doctõris supra.

Probatur, quia per syllogismum expositorium ostenditur, quod syllogismi tertiæ figuræ bene concludant: ergo ipsemet bene concludit.

Deinde omnis ille syllogismus est bonus, & tenet vi formæ, quando seruata tali dispositione in quacunque materia bene concluditur: sed ita est de dispositione syllogismi expositorii: ergo. Minor patet inductione, & quia non potest ostendi, in qua materia non concluderetur. Vt autem sciatur vtrum reguletur per illa principia: si syllogismus sit affirmatiuus, maior debet fieri vniuersalis affirmatiua; si vero syllogismus sit negatiuus, maior debet fieri vniuersalis negatiua: & hinc si maior sit vera, & minor similiter, impossibile est quin conclusio sit vera, propter *Dici de omni* & *Dici de nullo*, & consequenter syllogismus regulabitur per *Dici de omni*, aut *Dici de nullo*: verbi gratia, si velimus cognoscere vtrum per *Dici de omni* reguletur hic syllogismus affirmatiuus: *Petrus currit, Petrus loquitur*, ergo loquens currit; debemus resoluerè maiorem in affirmatiuam vniuersalem hoc modo: *Omne quod est Petrus currit*, & alias propositiones addere: & quia hoc factò, si maior & minor concedantur, necesse est vt concedatur consequentia, syllogismus regulatur per *Dici de omni*. Similiter si velimus scire, vtrum syllogismus negatiuus reguletur per *Dici de nullo*, vt: *hic Petrus non loquitur, hic Petrus sedet*, ergo hoc sedens non loquitur; debemus resoluerè maiorem in vniuersalē negatiuā sic: *Omne quod est hic Petrus, nō loquitur*; & quia si præmissæ

Omnis syllogismus expositorius regulatus per Dici de omni, & nullo concludit vi formæ.